

1513/2021

24-09-2021

obligare emitere act administrativ

Tribunalul CONSTANTA

Cod ECLI ECLI:RO:TBCTA:2021:017. _____

Dosar nr. _____

R O M Â N I A

TRIBUNALUL C _____

SECȚIA DE C _____ ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Operator de date cu caracter personal nr. 8470

Sentița civilă nr. 1513

Ședința publică de la 24 Septembrie 2021

Completul constituit din:

P _____ : C _____ S _____

GREFIER: C _____ D _____

Pe rol judecarea cauzei în contencios administrativ și fiscal având ca obiect obligare emitere act administrativ, formulată de reclamantul A _____ A _____, în contradictoriu cu pârâțul B _____ B _____ B _____.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 09.09.2021 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din cuprinsul prezentei sentințe, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 24.09.2021, când a hotărât

TRIBUNALUL

Asupra prezentei cauze, instanța constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului C _____ – Secția de contencios administrativ și fiscal sub nr. _____ din data de 05.04.2021, reclamantul A _____ A _____ a chemat în judecată pe pârâțul B _____ B _____ B _____ solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța în cauză să se dispună:

- obligarea pârâțului la emiterea autorizației de construire pentru Anexă garaj P + M pe terenul proprietatea personală situat în ----, în considerarea înscrisurilor înainte acestuia;

- obligarea pârâtului la plata sumei de 10.000 lei cu titlu de prejudiciu nepatrimonial (daune morale);

- obligarea pârâtului, în temeiul dispozițiilor art. 18, alin. 5 din Legea nr. 554 / 2004, la plata unor penalizări de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere și aferente perioadei cuprinse între data de 18.02.2021 (data la care pârâtul a emis adresa nr. 1894) și data eliberării autorizației de construire;

- obligarea pârâtului, în temeiul dispozițiilor statuate de art. 453 Cod de procedură civilă, la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că potrivit contractului de vânzare - cumpărare autentificat sub nr. 2591 / 19.06.2019 la BIN ----, a dobândit dreptul de proprietate asupra imobilului (teren și construcții) situat în intravilanul B _____ B _____, , compus din teren intravilan în suprafață de 562 mp și construcția edificată pe acesta, respectiv CI cu destinația de locuință.

Motivat de faptul că autoritatea publică locală a refuzat fără niciun fel de explicație a primi documentația necesară emiterii actului administrativ atunci când a solicitat acest lucru în mod direct, la data de 12.02.2021 reclamantul a transmis prin intermediul B__ B _____ I _____, în integralitatea sa, setul de înscrisuri necesare și suficiente pentru a se proceda la emiterea autorizației de construire.

Reclamantul a precizat că alăturat adresei înregistrate sub nr. 1894 / 18.02.2021 înscrisurile comunicate pârâtului i-au fost restituite cu mențiunea că nu se poate proceda la emiterea actului solicitat mai înainte de rezolvarea situației procesului verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. _____ / 17.12.2020, fără însă a i se preciza și dispoziția legală care ar fi de natură a atrage după sine un astfel de refuz.

S-a arătat că la data de 01.03.2021, prin intermediul B__ B_____ I_____, a înaintat pârâtului, în considerarea dispozițiilor statuate de art. 7, alin. 1 din Legea nr. 544 / 2004, a contenciosului administrativ, o plângere prealabilă vizând refuzul nejustificat și neîntemeiat de a se proceda la emiterea autorizației de construire solicitată, însă până la data investirii instanței pârâtul nu a înțeles a răspunde plângerii prelabile ce i-a fost adresată.

Reclamantul a învederat faptul că edificarea celor două ziduri de sprijin era mal mult decât necesară și urgentă întrucât zona nu numai că este predispusă apariției fenomenului alunecărilor de teren, dar acest fenomen se manifestă deja cu pregnanță, zidurile de sprijin edificate în urmă cu foarte mult timp, dincolo de faptul că sunt în mod evident necorespunzătoare, nu mai sunt în măsură a asigura limitarea și cu atât mai puțin oprirea fenomenului care în timp va duce cu siguranță la blocarea accesului în imobil.

S-a evidențiat faptul că prin edificarea celor două ziduri de sprijin pe cheltuială proprie, a executat o lucrare ce cădea în sarcina autorității publice locale, autoritate care l-a sancționat contravențional cu amendă pe reclamant și a dispus desființarea celor două ziduri de sprijin care, în mod evident, au oprit fenomenul care s-ar manifesta cu atât mai puternic cu cât pe versantul în cauză nu există niciun fel de vegetație care să asigure stabilizarea solului.

De asemenea, s-a arătat că pe cele două laturi ale străzii ---, unde au fost edificate cele două ziduri de sprijin, nu existau niciun fel de construcții care să limiteze și să împiedice, în ultimă instanță, fenomenul, unul previzibil și, mai mult decât evident, în plină desfășurare.

S-a apreciat că în ceea ce privește latura subiectivă a faptei contravenționale, aceasta nu ar fi fost săvârșită cu intenție directă, putându-se vorbi chiar despre

situația în care legiuitorul a statuat faptul că se regăsește în prezența unei înlăturări a caracterului contravențional al faptei, anume necesitatea împiedicării unei situații care în mod evident ar fi atras după sine provocarea de pagube materiale.

În ceea ce privește solicitarea de obligare a pârâtului la plata sumei de 10.000 lei cu titlu de prejudiciu nepatrimonial (daune morale), reclamantul a învederat că în principiu, cuantificarea prejudiciului moral nu este supusă unor criterii legale de determinare, quantumul daunelor morale stabilindu-se prin apreciere, ca urmare a aplicării de către instanța de judecată a criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cel în cauză, în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, aceste criterii fiind subordonate conotației aprecierii rezonabile, pe o bază echitabilă, corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs.

Referitor la întinderea prejudiciilor, reclamantul a precizat că trebuie observat că spre deosebire de despăgubirile materiale a căror stabilire este posibilă pe baza probatoriilor administrate, despăgubirile pentru daunele morale fac în bună măsură obiectul evaluării instanței de judecată care însă nu are la îndemână concluzii certe deduse din probele administrate.

Reclamantul a arătat că în materia daunelor morale, dată fiind natura prejudiciului care le generează, practica judiciară și literatura de specialitate au relevat că nu există criterii precise pentru cuantificarea lor, respectiv că problema stabilirii despăgubirilor pentru daunele morale nu trebuie privită ca o cuantificare economică a unor drepturi și valori nepatrimoniale (cum ar fi demnitatea, onoarea ori suferința psihică încercată de cel ce le pretinde), ci ca o evaluare complexă a aspectelor în care vătămările se exteriorizează, supusă puterii de apreciere a instanțelor de judecată.

S-a menționat că dauna morală constă în atingerea adusă valorilor care definesc personalitatea umană, valori care se referă la existența fizică a omului, sănătatea și integritatea sa corporală, ia cinste, demnitate, onoare, prestigiu profesional și alte valori similare.

Reclamantul a subliniat faptul că la rândul său, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în cauza Tolstoy Miloslovsky vs. Regatul Unit, că despăgubirile trebuie să reprezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă, având în vedere totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora.

Jurisprudența ulterioară momentului decembrie 1989 a statuat că este pe deplin justificată acordarea unor compensații materiale acelor persoane ale căror posibilități de viață socială și familială au fost alterate prin săvârșirea unor fapte ilicite de către alte persoane și aceasta deoarece prin reglementările noului Cod Civil, mai exact dispozițiile art. 252-256, se instituie mijloacele de apărare în cazul încălcării drepturilor personalității umane, legiuitorul oferind posibilitatea persoanei vătămate în acest sens de a cere instanței de judecată să oblige autorul faptei la "orice alte măsuri necesare (...) pentru repararea prejudiciului cauzat".

Sub aspectul admisibilității unui astfel de capăt de cerere reclamantul a evocat Decizia nr. 1/09.01.2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal prin care persoanei fizice reclamant i-au fost acordate daune morale la nivelul sumei de 5.000 euro, în echivalent lei la data plății, dându-se relevanță tocmai atitudinii neconforme a autorității publice centrale cu privire la care s-a constatat existența unui refuz nejustificat de a acționa.

În referire la capătul de cerere vizând obligarea pârâtului la plata unor penalizări de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere și aferente perioadei cuprinse între data de 18.02.2021 (data la care pârâtul a emis adresa nr. 1894) și data eliberării

autorizației de construire, reclamantul a învederat că această solicitare are în vedere dispozițiile art. 18, alin. 1 din Legea nr. 554 / 2004 conform cu care „Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.”, dar și dispozițiile art. 18, alin. 5 din Legea nr. 554 / 2004 conform cu care "Soluțiile prevăzute la alin. (1) și alin. (4) lit. b) și c) pot fi stabilite sub sancțiunea unei penalități aplicabile părții obligate, pentru fiecare zi de întârziere."

În ce privește momentul de la care se solicită aplicarea sancțiunii, respectiv data de 18.02.2021, reclamantul a precizat că aceasta este data la care pârâtul, prin emiterea adresei nr. 1894, cu un evident exces de putere, a refuzat în modul cel mai expres cu putință emiterea autorizației de construire.

Reclamantul a solicitat în dovedire administrarea probei cu înscrisuri, a probei cu cercetarea la fața locului și a probei cu interogatoriul pârâtului.

Pârâtul B _____ B _____ B _____ a formulat și depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată și obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

Pe fondul cauzei pârâtul a arătat că reclamantul a solicitat emiterea unei autorizații de construire pentru anexă garaj P+M pe terenul proprietatea acestuia situat în oraș ----.

Inițial, documentația a fost restituită întrucât s-a considerat că trebuie rezolvată situația procesului verbal de constatare și sancționare a contravențiilor nr. _____ încheiat în data de 17.12.2020 (adresa nr. 1894/18.02.2021), împotriva căruia a fost

Au fost redade disp. art. 7 alin. 1 din Legea nr. 50/1991 coroborate cu dispozițiile art. 46 alin (1) din Norma metodologică de aplicare a Legii nr. 50/1991 și art. 2 din Legea nr. 50/1991.

Pârâtul a apreciat că nu este necesară intervenția instanței de judecată pentru obligarea la emiterea autorizației de construire întrucât se va putea emite autorizația după ce reclamantul va completa documentația cu acordul coproprietarilor pentru drumul de acces.

În ceea ce privește al doilea capăt de cerere privind obligarea la plata sumei de 10.000 lei cu titlu de prejudiciu nepatrimonial (daune morale), pârâtul a solicitat respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat și nedovedit.

S-a arătat că în literatura de specialitate, daunele morale sunt apreciate ca reprezentând o atingere adusă existenței fizice a persoanei, integrității corporale și sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului profesional ș.a.m.d.

Pârâtul a învederat că potrivit dispozițiilor art. 1169 C. civ., sarcina probei în cererea privind acordarea daunelor morale revine reclamantului, conform principiului de drept actori incumbit onus probandi. Potrivit regulilor din dreptul comun, reclamantul trebuie să facă dovada existenței prejudiciului moral încercat, a caracterului ilicit al faptei pârâtului săvârșite de acesta cu vinovăție și a raportului de cauzalitate dintre prejudiciul respectiv și fapta pârâtului.

S-a menționat că în speță, conduita pârâtului nu are caracter ilicit, autorizația de construire nu a fost emisă din motive obiective și neimputabile pârâtului având în vedere că dosarul reclamantului era incomplet. Reclamantul nu a suferit prejudicii de ordin moral, prin afectarea sănătății, cinstei, demnității și onoarei, prestigiului

profesional ș.a.m.d. Astfel, pârâtul a apreciat că nu datorează daune morale reclamantului.

Pârâtul a precizat că reclamantul avea obligația de a-și preciza și proba acest capăt de cerere în sensul dovedirii existenței prejudiciului moral încercat, a caracterului ilicit al faptei pârâtului săvârșite de acesta cu vinovăție și a raportului de cauzalitate dintre prejudiciul respectiv și fapta pârâtului.

În ceea ce privește al treilea capăt de cerere privind obligarea în temeiul dispozițiilor art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004, la plata unor penalizări de 100 lei pentru fiecare zi de întârziere și aferente perioadei cuprinse între data de 18.02.2021 (data la care pârâtul a emis adresa nr. 1894) și data eliberării autorizației de construire, pârâtul a solicitat respingerea acestuia ca inadmisibil, în principal și ca neîntemeiat, în subsidiar întrucât art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 prevede că soluțiile prevăzute la alin. 1 și alin. 4 lit. b și c pot fi stabilite sub sancțiunea unei penalități aplicabile părții obligate, pentru fiecare zi de întârziere. S-a arătat că penalitatea de întârziere prevăzută la art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 se va aplica după ce instanța va soluționa primul capăt de cerere și se va calcula până la executarea efectivă a hotărârii, această penalitate nu are caracter retroactiv, nu se poate calcula anterior soluționării primului capăt de cerere.

Pârâtul a arătat că art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 prevede un mijloc de constrângere a autorității publice să execute hotărârea pronunțată de instanța de judecată în temeiul art. 18 alin. 1 și alin. 4 lit. b și c din Legea nr. 554/2004. Or, în acest caz, pârâtul a apreciat că instanța nu îl poate obliga în temeiul art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 la plata unei penalități de întârziere de 100 lei/ zi pentru perioada cuprinsă între data de 18.02.2021 (data la care a fost emisă adresa nr. 1894) și data eliberării autorizației de construire, această cerere fiind inadmisibilă.

Întâmpinarea a fost întemeiată în drept pe art. 205 C __, Legea nr. 50/1991, Legea nr. 554/2004, precum și orice altă dispoziție legală aplicabilă cauzei deduse judecății, iar în dovedire pârâtul a solicitat administrarea probei cu înscrieri, a probei cu interogatoriul reclamantului, precum și orice mijloace de probă permise de lege, utile, concludente și pertinente cauzei.

Reclamantul A _____ A _____ a formulat răspuns la întâmpinare prin care a solicitat respingerea apărărilor pârâtului.

Reclamantul a arătat că în debutul considerentelor de fapt ale întâmpinării se arată că ar fi solicitat eliberarea unei autorizații de construire pentru o anexă garaj P + M ce intenționa a o edifica pe terenul proprietatea sa personală situat în oraș ---. A subliniat faptul că există o eroare evidentă cu privire la adresa imobilului teren pe care dorea a edifica construcția, acesta fiind situat în oraș ---, iar la adresa indicată (_____) se află imobilul în care funcționează organele administrației publice locale a B _____ B _____ (Consiliu local și Primar).

În ceea ce privește adresa 2594 / 19.04.2021 cu privire la care pârâtul a arătat că aceasta a fost expediată la adresa reclamantului de domiciliu indicată în cererea introductivă de instanță, reclamantul a apreciat că pârâtul a fost de rea credință întrucât acesta era în deplină cunoștință de cauză cu privire la domiciliul ales al reclamantului.

Cu privire la susținerea pârâtului potrivit căreia adresa nr. 2594 / 19.04.2021 ar reprezenta răspunsul autorității publice locale la plângerea prealabilă, reclamantul a învederat pe de o parte, faptul că termenul prevăzut de art. 2, alin. 1, lit. h) din Legea nr. 554 / 2004 (raportat la data comunicării plângerii prelabile - 01.03.2021) s-a împlinit la data de 01.04.2021 (cu 18 zile mai înainte de data emiterii adresei nr. 2594 / 19.04.2021) și, pe de altă parte, faptul că onoratul

Tribunal a fost investit cu soluționarea cererii de chemare în judecată la data de 05.04.2021 (cu 14 zile mai înainte de data emiterii adresei nr. 2594 / 19.04.2021).

Raportat la susținerile pârâtului conform cu care considerentul real pentru care s-ar găsi în imposibilitate a elibera autorizația de construire este faptul că nu s-ar fi depus "acordul coproprietarilor pentru drumul de acces", reclamantul a înțeles să redea disp. art. 2 alin. 1 și 2 , art. 5 alin. 1, art. 1 alin. 1 din Legea nr. 50 / 1991.

Sub aspectul așa - zisei necesități a obținerii "acordului coproprietarilor pentru drumul de acces", reclamantul a solicitat să se constate că se regăsește pe deplin în prezența : cazului de "refuz nejustificat de a soluționa o cerere" definit de dispozițiile art. 2, alin. 1, lit. i), teza a-I-a din Legea nr. 554 / 2004 ca reprezentând "exprimarea explicită, cu exces de putere, a voinței de a nu rezolva cererea unei persoane" dar și a cazului de "exces de putere" definit de dispozițiile art. 2, alin. 1, lit. n), teza a-I-a din Legea nr. 554 / 2004 ca reprezentând "exercitarea dreptului de apreciere al autorităților publice prin încălcarea limitelor competenței prevăzute de lege sau prin încălcarea drepturilor și libertăților cetățenilor".

Reclamantul a subliniat faptul că dreptul său de proprietate nu este supus niciunei restricții, lucru confirmat și de extrasul de Carte funciară.

În vederea soluționării cauzei instanța a încuviințat ambelor părți proba cu înscrisuri și a luat act de faptul că reclamantul a înțeles să renunțe la proba cu interogatoriul pârâtului și la proba cu cercetarea la fața locului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. 1894 din data de 12.02.2021 la Primaria B _____
B _____ reclamantul A _____ A _____ a solicitat primarului eliberarea autorizației
de construire a unei anexe constând în garaj P+M pe terenul ce îi aparține, situat ---
.

Inițial, prin adresa nr. 1894/18.02.2021 reclamantului i s-a comunicat că
documentația nu poate fi întocmită până când nu este rezolvată situația procesului
verbal de constatare și sancționare a contravențiilor cu nr. _____ din data de
17.12.2020, iar ulterior cererea a fost reanalizată și s-a constatat că nu există
acordul coproprietarilor de pe drumul de acces, respectiv că documentația depusă
nu este completă, întrucât nu conține acest aviz, care este trecut în cele menționate
în certificatul de urbanism nr. 242/05.11.2020.

Prin întâmpinarea depusă pârâțul a reiterat faptul că motivul pentru care autorizația
nu a fost emisă este acela că documentația depusă era incompletă, lipsind acordul
coproprietarilor de pe drumul de acces, menționat în certificatul de urbanism.

Din probele administrate la dosar (plan de amplasament și delimitare a imobilului,
extras de carte funciară – f. 143 -146) instanța reține că terenul reclamantului are o
deschidere de 14,5 m la _____ că accesul de la drumul public la
acest teren nu se face pe un drum care să fie deținut în coproprietate de mai mulți
proprietari.

În aceste condiții instanța reține că deși în certificatul de urbanism este menționat
la rubrica „Alte avize/acorduri” și „Acord coproprietari pentru drumul de acces”,
pe de o parte în certificat nu este bifată această cerință, iar pe de altă parte ea nu se
impunea, față de situarea terenului.

Instanța reține că certificatul de urbanism are o formă prestabilită, fiind menționate mai multe avize și acorduri ce pot fi solicitate în funcție de natura construcției pentru care se solicită autorizarea, iar în funcție de circumstanțele concrete prin certificatul de urbanism se impune sau nu prezentarea anumitor avize sau acorduri, fiind bifate acelea care sunt necesare.

În cazul concret, deși în formularul tip al certificatului de urbanism este menționat și acordul coproprietarilor pentru drumul de acces, se observă că la emiterea acestui certificat acordul nu a fost solicitat, nefiind bifat, așa cum s-a făcut în cazul altor avize și acorduri.

Mai mult decât atât, față de poziționarea terenului reclamantului, apare ca justificat de ce prin certificatul de urbanism nu s-a solicitat un asemenea acord, atâta vreme cât reclamantul nu urmărea nici realizarea unui drum de acces comun cu alte persoane și nici realizarea unei construcții la care accesul să se facă prin folosirea unui drum deținut în coproprietate de mai multe persoane.

Prin urmare, față de cele anterior reținute, instanța constată că în mod eronat autoritatea locală a stabilit că reclamantul nu a depus acordul coproprietarilor pentru drumul de acces, acord ce nici nu a fost solicitat și nici nu era necesar, astfel că refuzul acesteia de a elibera autorizația de construire pentru lipsa acestui acord reprezintă un evident exces de putere, în sensul art. 2 alin. 1 lit. n din Legea nr. 554/2004, respectiv exercitarea dreptului de apreciere prin încălcarea drepturilor reclamantului.

Cu toate acestea, având în vedere că pârâțul a refuzat eliberarea autorizației de construire invocând doar acest motiv (al lipsei acordului), urmează ca instanța să admită cererea de chemare în judecată și să dispună obligarea acestuia la emiterea autorizației, pe baza documentației depuse de reclamant, dacă aceasta respectă toate condițiile legale cu excepția celei privind obținerea acordului coproprietarilor

de pe drumul de acces, singura condiție ce a făcut obiect al analizei în prezenta cauză și în privința căreia s-a stabilit că nu este necesară.

În ce privește capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la plata de daune morale urmează ca instanța să admită parțial această cerere, prin reducerea sumei solicitate, pentru motivele ce vor fi expuse în cele ce urmează.

Potrivit art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ: „Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cei care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim (...)”.

Din interpretarea logică a textului anterior citat reiese că repararea pagubei și daunele morale pot fi solicitate de persoana vătămată atât atunci când le solicită ca urmare a anulării unui act administrativ cât și atunci când ele sunt solicitate ca urmare a constatării unui refuz nejustificat de soluționare a unei cereri.

Legea contenciosului administrativ nu detaliază aspecte de drept material prin care să reglementeze acordarea de daune morale în vederea apărării drepturilor nepatrimoniale ale persoanelor, astfel că devin aplicabile dispozițiile cu caracter general din Codul civil ce reglementează această materie, dintre care instanța le apreciază ca relevante pe cele ale art. 252 și 253, care prevăd următoarele:

„Art. 252: Ocrotirea personalității umane

Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.

Art. 253: Mijloace de apărare

(1) Persoana fizică ale cărei drepturi nepatrimoniale au fost încălcate ori amenințate poate cere oricând instanței:

a) interzicerea săvârșirii faptei ilicite, dacă aceasta este iminentă;

b) încetarea încălcării și interzicerea pentru viitor, dacă aceasta durează încă;

c) constatarea caracterului ilicit al faptei săvârșite, dacă tulburarea pe care a produs-o subsistă.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul încălcării drepturilor nepatrimoniale prin exercitarea dreptului la libera exprimare, instanța poate dispune numai măsurile prevăzute la alin. (1) lit. b) și c).

(3) Totodată, cel care a suferit o încălcare a unor asemenea drepturi poate cere instanței să îl oblige pe autorul faptei să îndeplinească orice măsuri socotite necesare de către instanță spre a ajunge la restabilirea dreptului atins, cum sunt:

a)obligarea autorului, pe cheltuiala sa, la publicarea hotărârii de condamnare;

b)orice alte măsuri necesare pentru încetarea faptei ilicite sau pentru repararea prejudiciului cauzat.

(4)De asemenea, persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive.”

În speță instanța apreciază că față de prevederea explicită din art. 18 alin. 1 Legea nr. 554/2004 în sensul posibilității de acordare a daunelor morale, esențial este să se stabilească dacă sunt întrunite condițiile pentru acordarea lor și care este cuantumul acestora.

În ce privește existența faptei ilicite instanța reține că aceasta există și este reprezentată de atitudinea nejustificată a autorității, manifestată prin refuzul nejustificat de eliberare a autorizației de construire, pentru un motiv lipsit de orice fundamentare faptică și juridică, refuz ce a fost exprimat prin exercitarea dreptului de apreciere al autorității cu încălcarea drepturilor reclamantului. Acest refuz lipsit de o justificare rațională are ca efect întârzierea soluționării cererii reclamantului și în mod evident are drept consecință producerea unui prejudiciu (cel puțin nepatrimonial) acestuia, al cărui cuantum și modalitate concretă de reparare vor fi stabilite în cele ce urmează.

Instanța reține că potrivit prevederilor anterior citate din Codul civil, acordarea de despăgubiri reprezintă doar unul dintre mijloacele alternative de apărare ce au ca scop ocrotirea personalității umane și deci nu este unicul mijloc.

Se are în vedere că scopul acordării daunelor morale constă în realizarea, în primul rând, a unei satisfacții morale pentru suferințe de același ordin, iar nu a unei satisfacții patrimoniale. Este motivul pentru care aprecierea unor asemenea daune se realizează în echitate și păstrând principiul proporționalității și justului echilibru între natura valorilor lezate și sumele acordate. Fiind vorba de prejudicii morale, ele nu pot fi reparate strict prin echivalentul lor în bani, întrucât valorile ocrotite nu pot fi evaluate în bani, existând practic o incompatibilitate între natura nepatrimonială a prejudiciului și caracterul patrimonial al despăgubirii. Faptul că reparația trebuie să fie una echitabilă presupune că nu se poate ignora natura valorilor nesocotite, dar și că ea nu se poate constitui în temei al îmbogățirii, întrucât, în caz contrar, s-ar deturna finalitatea acordării unor astfel de daune, care, așa cum s-a menționat, trebuie să se producă, în primul rând, pe plan afectiv și moral.

În aceste coordonate instanța apreciază că recunoașterea pretențiilor reclamantului și obligarea pârâtului la emiterea autorizației solicitate echivalează cu o dispoziție ce are ca efect încetarea încălcării constatate și astfel reprezintă o satisfacție acordată reclamantului, însă în circumstanțele concrete o asemenea satisfacție nu este suficientă și se impune acordarea unei despăgubiri materiale, despăgubire ce trebuie însă una ce va da satisfacție mai mult afectiv și moral decât financiar. Instanța apreciază că însăși recunoașterea pretențiilor reclamantului reprezintă o satisfacție pentru acesta, iar acordarea unor daune morale în sumă de 500 de lei reprezintă o completare ce apare ca fiind echitabilă față de circumstanțele concrete ale cauzei, nefiind justificată acordarea unor daune de 10.000 de lei.

În ce privește capătul de cerere având ca obiect obligarea pârâtului la plata unei penalizări de 100 de lei pe zi de întârziere instanța apreciază că în speță o asemenea măsură nu se impune.

Instanța reține că art. 18 alin. 5 din Legea nr. 554/2004 prevede doar posibilitatea ca soluția prevăzută la alin. 1 al aceluiași articol să fie stabilită sub sancțiunea unei penalități aplicate persoanei responsabile, iar nu și obligativitatea aplicării acestei sancțiuni în toate cazurile, ceea ce înseamnă că aplicarea sau nu a penalității reprezintă o chestiune ce trebuie analizată de la caz la caz.

În cauză, având în vedere pe de o parte obligarea pârâtului la plata de daune morale și pe de altă parte lipsa oricărui indiciu în sensul că acesta nu va respecta hotărârea judecătorească în forma în care aceasta va deveni definitivă, instanța apreciază că nu se impune obligarea acestuia la plata de penalități. În orice caz, acordarea penalităților solicitate de reclamant nu poate avea ca punct de plecare data de 18.02.2021, indicată de acesta, având în vedere că obligația stabilită de instanță urmează să fie executată în principal de bunăvoie, însă în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 24 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. Art. 18 alin. 5 prevede posibilitatea aplicării unei penalități pentru fiecare zi de întârziere, însă această întârziere nu poate fi determinată decât prin raportare la data rămânerii definitive a hotărârii și cu luarea în calcul a termenului în care autoritatea poate îndeplini de bunăvoie obligația stabilită de instanță.

Față de cele anterior reținute, urmează ca instanța să admită în parte cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul A _____ A _____ în contradictoriu cu pârâtul B _____ B _____ B _____, să dispună obligarea pârâtului la emiterea autorizației de construire pentru Anexă garaj P+M pe terenul reclamantului, situat în Orașul ---, pe baza documentației depuse de reclamant, dacă aceasta respectă toate condițiile legale, cu excepția condiției privind obținerea acordului coproprietarilor de pe drumul de acces, să oblige pe pârât la plata către reclamant a sumei de 500 de lei cu titlu de daune morale și să respingă ca nefondată cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata de penalități de întârziere.

PENTRU ACESTE MOTIVE

ÎN NUMELE LEGII

HOTĂRĂȘTE:

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul A _____ A _____ cu domiciliul în C _____, _____, _____, _____ și cu domiciliul procesual ales la av. S _____ D _____ din C _____, _____ . 5, _____ în contradictoriu cu pârâtul B _____ B _____ B _____ cu sediul în -----

Obligă pârâtul la emiterea autorizației de construire pentru Anexă garaj P+M pe terenul reclamantului situat în ----, pe baza documentației depuse de reclamant, dacă aceasta respectă toate condițiile legale, cu excepția condiției privind obținerea acordului coproprietarilor de pe drumul de acces.

Obligă pârâtul la plata către reclamant a sumei de 500 de lei cu titlu de daune morale.

Respinge ca nefondată cererea reclamantului de obligare a pârâtului la plata de penalități de întârziere.

Cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, ce se va depune la Tribunalul C _____ – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Pronunțată astăzi, 24.09.2021, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE, GREFIER,

C _____ S _____ C _____ D _____

Red. jud. C. S. _____

4ex. /18.10.2021

Acest document este preluat și procesat de o aplicație realizată gratuit de Wolters Kluwer Romania pentru Fundatia RoLII.

Conținutul său poate fi preluat și utilizat cu citarea sursei: www.rolii.ro